

**З любов'ю від Кленсі.
Щоденник хорошого собаки**

Від автора бестселера «Життя і мета собаки»

Добрий і життєрадісний лабрадор Кленсі змінив кількох господарів, перш ніж потрапив до ідеального — Джей Бі. Вони залюбки проводять час разом. Кленсі бере участь у багатьох сферах життя свого господаря — наприклад, у налагодженні стосунків з дівчиною. А ще Кленсі веде щоденник, в якому розмірковує про щастя. Його життя було б зовсім безтурботним, якби не заклятий ворог — кішка, на ім'я Келсі. Зрештою Кленсі приймає важке рішення — позбутися кішки. Із цього моменту на пса чекає круговерть подій, які розгортатимуться у несподіваних напрямках. Чи вдасться йому позбутися свого ворога й чи не втратить пес при цьому довіру господаря? Адже Келсі також домашня улюблениця Джей Бі...

Щоденник хорошого собаки

Брюс Кемерон

**З ЛЮБОВ'Ю
ВІД КЛЕНСІ**

КСД

Смішно, душевно і зворушливо

W. Bruce Cameron

LOVE, CLANCY

Diary
of a Good Dog

A Novel

Брюс Кемерон

З ЛЮБОВ'Ю ВІД
КЛЕНСІ:

ЩОДЕННИК
ХОРОШОГО СОБАКИ

Роман

ХАРКІВ
2023 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0315-1 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням:
Cameron W. B. Love, Cancy: Diary of a Good Dog : A Novel / W. Bruce Cameron. — New York :
Forge, 2023.

Переклад з англійської *Олександри Фурси*

Кемерон Б.

К35 З любов'ю від Кленсі: щоденник хорошого собаки : роман / Брюс Кемерон ; пер. з англ.
О. Фурси. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 352 с.

ISBN 978-617-15-0176-8
ISBN 978-125-01-6354-7 (англ.)

УДК 821.111(73)

© W. Bruce Cameron, 2022

© Depositphotos / feedough, обкладинка, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Присвячено Скотту Міллеру — унікальній, порядній людині, — що ввійшов у моє життя як літературний агент і залишився другом.

Любий щоденнику!

Ця кішка просто мерзенна.

Навіть її ім'я жахливе — Келсі. Ось моє ім'я, Кленсі, несе в собі щастя і любов, які може явити світу тільки чудовий пес. А от ім'я Келсі зовсім не відображає таких якостей. Ну що тут сказати, ім'я Келсі звучить подібно... до самої кішки.

Я зовсім не розумію, як мій хазяїн Джей Бі жив тут із цією жалюгідною істотою до того, як у нього з'явився я.

Я ж тим часом шукав Джей Бі по всьому світі. Щеням я з багатьма іншими собаками жив спочатку з приємною жінкою, пізніше — з утомленою жінкою з дитиною, потім — з чоловіком із неймовірно брудними пальцями. Але ні з ким із них я не почувався комфортно, тому що в жодного з них, здавалося, не було на мене часу. Собаці потрібні не тільки черевики, які можна погризти, та миска з кормом. Без людини, свого хазяїна, ми губимося. І ми абсолютно точно розпізнаємо нашого господаря — це саме той, хто готовий любити нас безумовно. Звісно, я подобався всім своїм хазяям, бо я прекрасний собака, але ніхто з цих людей не відкрив мені свого серця.

Коли я вперше ввійшов до будинку Джей Бі, Келсі стояла в коридорі. Нехай усі собаки й люди знають, що я щиро хотів бути дружнім, навіть люблячим щодо цієї маленької дивної тваринки. Я припустив, що й вона поставиться до мене так само. Хто ж не любить веселих псів?

Келсі, ось хто їх не любить!

Її очі перетворилися на щілини, а глузливі губи оголили хижі зуби. Її спина вигнулася високо вгору, вона випустила кігті та видала найжахливіше шипіння, немов змія або хтось, хто збирається напасти на змію. Затим вона розвернулася і втекла.

Поступово все це вона робила все рідше, у міру того як почала до мене звикати. Зараз вона вже зовсім не боїться мене, і це принизливо. Вона походить по дому, тихо вишуковуючи собі жертву. О, вона обдурює Джей Бі: його штани постійно просотуються її неприємним

запахом, коли вона притискається до нього, треться своєю головою, видає цей нестерпний дивний звук муркотіння і прикидається твариною, здатною на прив'язаність. Вона залишає на хазяїні свій запах, щоб я завжди знав, що вона була біля нього. Все, що вона робить у домі, є навмисно провокаційним.

Це не та тварина, якій слід довіряти.

Тому сьогодні я прийняв рішення. Насправді я знав, що це необхідно було зробити вже давно, але тепер я нарешті можу зізнатися в цьому собі.

*Я маю позбутися цієї кішки.
З любов'ю
Кленсі*

Розділ 1

У коридорі Джей Бі нахилився, щоб накинути на мене нашійник-повідець, а я в той час ледве стримував своє збудження. Мій ніс підказував мені, що зимовий холод нарешті поступився наполегливому сонцю. Тож прогулянки ставатимуть довшими, й ми зустрічатимемо під час гуляння все більше людей і собак.

Я нетерпляче штовхав зовнішні двері, поки мій хазяїн їх відчиняв, аж раптом ми вдвох завмерли від здивування. Біля нашого дому була припаркована незвичайна автівка, і жінку, що стояла біля неї, я бачив перший раз у житті.

Джей Бі повільно спустився цементними сходами. Від жінки линув такий сильний потік негативних почуттів, що його можна було відчутти шкірою. Я з тривогою розглядав її насуплене обличчя. Світле волосся з рівним зрізом було довше за волосся Джей Бі та доходило їй до підборіддя. Вона була нижча за зростом, проте кремезніша за нього. Її запах був дуже привабливим: від її одягу йшли аромати м'яса та нотки інших харчів.

Але Джей Бі здавався занепокоєним. Чи була ця жінка загрозою? І, якщо так, чи не варто нам повернутися в дім?

— Привіт, Медді, — обережно привітався Джей Бі, коли ми наблизилися.

Жінка зухвало вперла руки в боки.

— Не треба мені твоїх вітань, — відповіла вона. — Я склала список вимог до тебе.

— Список? — перепитав мій хазяїн.

Жінка енергійно закивала:

— Я назвала його «Вісім простих правил, яких ти маєш дотримуватися, щоб ми знову були разом».

Повисла довга пауза. Джей Бі прокашлявся:

— Я не дуже розумію, про що ти кажеш, Медді. Хіба для того, щоб бути разом знову, не треба було для початку просто бути разом?

Медді похитала головою — суворий вираз застиг на її обличчі.

— Добре, доведеться додати ще одне правило. Це саме те, що я мала на увазі, тому і зробила цей список!

Вона дістала свій телефон і вп'ялася в нього поглядом.

Я був напоготові. Ще ніколи мені не доводилося бігти за кинутим телефоном, але ж це не означає, що такого не може статися.

Якусь мить Медді ворушила губами, а потім рішуче заявила:

— Гаразд. По-перше, ти не подзвонив мені після того, як ми розійшлися. Хто так робить? І тільки спробуй сказати, що ти не жорстокий.

— Ти заборонила мені телефонувати тобі й в цьому, і в наступному житті.

— Це не стосується життя після розставання! Ти погана людина, якщо не телефонуєш тому, з ким розійшовся.

— Ти мені теж не дзвонила.

Я розслаблено позіхнув: Джей Бі більше не здавався схвильованим.

Медді підвела очі до неба:

— Це є обов'язком чоловіка. Боже, які взагалі ти читаєш часописи? Саме тому в цій країні жінкам доводиться все робити самим. Добре. По-друге — і це єдиний виняток із моїх правил, тому ти маєш поставитися до цього серйозно, — Джей Бі, ти поводишся так, наче тебе ніколи ніщо не дратує. Але ти настільки сповнений прихованої люті, що боїшся її вивільнити, щоб, як би це сказати, випадково не захопити заручників. Рано чи пізно ти все ж не витримаєш, але я не хочу потрапляти тобі під гарячу руку. Всі погоджуються зі мною з цього приводу.

— Під гарячу руку? І чому, коли я з тобою розмовляю, то завжди маю відчуття, що мені потрібен перекладач?

— Тому що ти мене не слухаєш!

— Зачекай, хто ці «всі», що погоджуються з тобою? У нас немає спільних друзів.

— Усі, кому я про це розповідаю. Отак!

Було очевидно, що ми вже не підемо гуляти далі. Що ж, доводилось насолоджуватися й цим.

Джей Бі здавався замисленим:

— Але я не думаю, що насправді я такий злий, як ти кажеш. Я ні на що не серджуся. Якби я був сповнений люті, хіба я цього не відчував би?

— Це саме те, про що я кажу: якщо ти не розізлишся, то врешті станеш несамовитим. Чи знаєш ти, як це — мати під боком сплячий

вулкан, що може у будь-який момент вибухнути, а тоді розпочнеться виверження?

— Ні, не знаю.

— А це тобі не дурниця якась, точно кажу. Гаразд, по-третє — і це теж дуже важливо, — ти повинен перестати намагатися все планувати. Іноді треба підкорятися плину життя, а не будувати якусь стратегію. Ти маєш навчитися бути спонтанним, діяти спонтанно. Спробуй вигадати неочікувані навіть для себе самого речі. Речі, що змусять тебе плакати.

— Які саме речі?

— Наприклад, ти зненацька заявляєш, що ми летимо до Лондона. І в нас немає часу ні зібрати речі, ні навіть одягнути білизну. Ми ніби раптово опиняємося на приватному літаку, що направляєтся до Лондона. Або ж ми йдемо до маркету *Target* і влаштуємо шопінг у відділі електроніки. Мій принтер саме вийшов з ладу, тому це було б чудовим варіантом на сьогодні. Або ж щось простіше: ти кажеш мені заплющити очі, а коли я їх розплющую — ми вже на вершині якогось оглядового колеса.

— Я не думаю, що зможу вигадати щось таке.

— Чому?

— Тому що ти сама тільки що все це проговорила і воно вже не буде моїми ідеями.

Медді з огидою фиркнула:

— Добре, доведеться додати ще одне правило. Ти маєш перестати постійно бути таким логічним. Що трапиться, якщо ти скажеш щось веселе і безглузде? Припини думати. От наприклад, коли я в тебе щось питаю, твоя відповідь хоч раз має бути невлад. Просто говори навмання.

— Млинці з бурульок.

— І що це має означати? Ти наче з глузду з'їхав.

— А ці правила десь записані? Бо, мені здається, було б легше, якби я спершу їх прочитав, а вже потім ми поговорили б про це.

— Ти мене збив. Тепер доведеться починати заново.

Джей Бі зложив у мольбі руки:

— Ні, будь ласка! Прошу, не треба. Думаю, я зрозумів, що ти намагаєшся донести. Щоб нам знову бути разом, я маю стати абсолютно іншою людиною, у всіх можливих напрямках.

— Саме так. А, іще одне: мені не подобається твоє ім'я.

— Що не так з моїм ім'ям?

— Що воно означає? Д-Ж-Е-Й-Б-І. Наче ти якийсь репер. Якби з таким ім'ям ти був під присягою, тобі довелося би скористатися п'ятою поправкою до конституції.

— Моє ім'я при народженні — Джаго Бер Денвілл. Ти хотіла би, щоб я називався Джаго? Мої батьки так мене називають, але я завжди ненавидів це ім'я. І коли у середній школі я почав називати себе Джей Бі, то вчителька схвалила це, вона сказала, що добре, коли я таким чином виражаю себе. Тому Джей Бі — це той, ким я є. Я так виражаю себе.

Медді спохмурніла:

— Але ж я намагаюсь донести цими правилами, що мені не подобається саме той, ким ти є. Ти маєш змінитися. Всі чоловіки повинні змінюватися. Можеш спитати будь-кого з моїх друзів.

— Думаю, час нагадати тобі, що це ти порвала зі мною, а не навпаки.

— А це ще одне правило — можливо, навіть найважливіше. Тепер, коли ми знову разом, пошуки ініціатора нашого розриву мають стати давно забутим минулим. Ти мусиш покинути свої мрії про солодку помсту. Вибач, що розбила тобі серце, але, заради бога, тобі тридцять три роки!

— А тобі все ж не здається, що для того, щоб насправді розійтися, треба хоча б почати зустрічатися? Ми були тільки... на скількох?.. Двох побаченнях? І обидва рази ти наполягала, що хочеш розійтися.

— По-перше, два з половиною побачення. А по-друге, ти тільки що підтвердив мою теорію — ти не сприймаєш мене серйозно! Я — це найліпше, що колись трапилося у твоєму житті. На щастя, тепер у тебе з'явився шанс мене повернути. Якщо ти і його прогавиш, то все своє життя проживеш так, як жив до зустрічі зі мною.

— Щасливо?

— Гм! Так, звісно, щасливо. — Медді зневажливо пирхнула. — Що ж, тільки тому, що ми знову разом і ти збираєшся запросити мене на вечерю до якогось чудового місця, я проігнорую твою іронію. Ми обидва пам'ятаємо, що ти був у депресії у той час, як я принесла тобі той бургер. Ти тоді залишив мені щедрі чайові. Зазвичай я отримую небагато. Тому я подумала, що ти саме той, кого я і шукала, — дурень, що просто біжить до мене з розпростертими обіймами. Ой, ледь

не забула надзвичайно важливе правило: ти зобов'язаний знайти роботу. Ти ж не можеш сподіватися, що я буду дбати про тебе все життя? А що, як у нас з'являться діти?

— Звісно ж, я знайду роботу. Мені просто треба спочатку зрозуміти, що робити далі. Я можу собі дозволити трохи часу на роздуми?

Медді енергійно затрясла головою:

— Якщо ми знову разом, не можеш. Я поговорила зі своїм менеджером, і він сказав, що залюбки дасть тобі шанс спробувати попрацювати офіціантом нічної зміни.

— Дякую, Медді, але я не хочу бути офіціантом! Я маю вищу освіту та обов'язково знайду щось відповідне. Але я погоджуюсь — це правило справді є важливим. Дякую, що дала мені стільки порад з приводу саморозвитку. Але мушу визнати: ти вже переросла ці відносини. Пройдуть роки — і, сподіваюсь, ти вийдеш заміж за чоловіка, якого повністю переробиш собі до вподоби, а тоді, оглядаючись назад, згадуватимеш мене з ніжністю.

Я з подивом спостерігав, як Медді у сльозах підбігла до Джея Бі та обвила його шию руками. Він здавався невпевненим і опустил погляд на мене, але все, чим я міг допомогти, — це повиляти хвостом. Вона осипала його обличчя гучними вологими поцілунками.

— Добре, добре. Я знала, що ти того вартий. Я забираю назад усе, що казала своїм подругам. Я знаю, що ти хочеш утопити мене в подарунках, але я непристойно запізнююсь на роботу, більше, ніж зазвичай, тому радше піду. Але подзвони мені, добре? Ми заплануємо щось спонтанне.

Я знову завиляв хвостом, бо Медді направила свої ароматні пальці в мій бік.

— А це хто? — поцікавилась вона.

Джей Бі знов прокашлявся:

— Це Кленсі.

— Привіт, Кленсі! Я буду твоєю новою мамусею! — Махнувши рукою, Медді застрибнула до своєї машини та поїхала.

Я подивився на свого хазяїна. Прогулянка?

Прогулянка! Ми зійшли з під'їзної доріжки, і мені не треба було навіть обертатися, щоб бути певним, що Келсі тихо заскочила на своє звичайне місце на вікні й, не моргаючи, дивилася на нас своїми

байдужими очима. Та зараз мені не було до неї діла. Я присвятив себе тому, щоб Джей Бі отримав усі задоволення, які може відчути людина з собакою на повідці.

Ми повернули на тротуар, і я із радістю знайшов місця, щоб їх помітити, які хоча і не були чимось новим для мого нюху, але принаймні були помічені незнайомими мені самцями. Я віддав їм честь, піднявши ногу, тим самим приймаючи їхню провину, та повідомив запахом, що я не проти їхнього вторгнення, однак ніколи не відмовлюсь від своїх законних територій.

Невдовзі я помітив Одіна, що тягнув на повідці свою хазяйку. Я добре знав Одіна. Це був набагато старший за мене пес, із короткою, світлою та гладкою шерстю, допитливою мордою, опущеними вухами та безтурботним характером. Його хазяйка була значно старшою за Джея Бі, але при цьому набагато меншою від нього. Я дивився, як Одін волочив її за собою в наш бік, поки вона тупотіла ногою, намагаючись його зупинити.

— Добрий ранок, Хелен! — бадьоро привітався Джей Бі. — Як ваші справи?

Хоча Одін і був самцем і частенько полюбляв мітити там, де це вже зробив я, мені все одно подобався мій старенький приятель. Я, бувало, ночами чув, як він гавкає у себе на задньому подвір'ї. Його голос передавав ті чисті, прості думки собаки, який почав гавкати, забуваючи, навіщо він це робить, і при цьому не певен, чи треба закінчувати.

Коли ми наблизилися, Одін був більше зацікавлений у привітанні Джея Бі, ніж у чемному обнюхуванні під моїм хвостом. Це ще одна цікава особливість Одіна — люди йому подобалися набагато більше, ніж собаки. Його вітання містило підняття важких лап і засовування носа просто між ніг мого хазяїна. Джей Бі охнув і зігнувся навпіл.

Хелен тряхнула головою.

— Вибачте, — перепросила вона. — Я не можу відучити його від цього.

— Уявляю, — відповів Джей Бі. — Коли він намагається проробити таке з вами, він, мабуть, ледве не звалює вас із ніг. Він, напевно, важить більше за вас.

Хелен сміялася, поки ми з Одіном обнюхували один одного, вишукуючи нові запахи.

— Ви праві, — сумно погодилась вона. — Мені казали, що кунхаундів легко дресувати, але я не знаю як.

— Я ніколи не зустрічав собаку, якого легко видресувати. Кленсі точно не з таких.

Я був щасливий почути своє ім'я.

— Нагадайте мені, якої Кленсі породи?

— Що ж, коли я його врятував, мені сказали, що він палевий лабрадор, але, очевидно, в ньому є щось від когось іншого.

— Ви ведете його в парк для собак? — спитала Хелен.

Я підняв очі на свого хазяїна, бо чудово знав, що таке «парк для собак». Джей Бі кивнув. Чи означає це, що ми йдемо до цього парку?

Я не міг навіть уявити собі нічого кращого за це.

Любий щоденнику!

Парк для собак — це таке місце, де люди сидять на лавках та із захватом спостерігають, наскільки це весело — бути собакою.

Відпущені з повідця на волю пси демонструють усю свою індивідуальність. Один, як виявилось, з любителів понюхати й попіднімати лапу, натомість я більше схиляюсь до переслідування сучок, прагнучи залізити носом їм під хвіст.

Деякі собаки повністю концентруються на своїй іграшці та, здається, взагалі не звертають увагу на те, що відбувається навколо. Я ігнорую їх, бо хоча сам і люблю іграшки (особливо м'ячики!), але бігаю за ними, тільки коли мій хазяїн їх мені кидає. Якщо ж робити якось інакше, то вся гра втрачає сенс.

Я ладен проводити всі дні поспіль у парку для собак. Бо там стільки всього, чим можна себе зайняти!

І який приємний бонус — немає котів.

З любов'ю

Кленсі

Розділ 2

— Я вам заздрю, — трохи сумно зізналась Хелен Джею Бі. — Раніше я теж водила Одіна до собачого парку, але зараз мені стало дуже важко пересуватися. Боюся, він не отримує належного фізичного навантаження.

Я подивився на Джея Бі, який чомусь почав непокоїтися.

— Що ж, — зауважив він, — я міг би брати Одіна з нами. Ми кожного дня гуляємо в цей час, тому це не буде проблемою.

Хелен просяла:

— Правда? Це було б чудово.

Одін, здається, вловив, що люди згадали його ім'я. Я спостерігав, як він озирається навколо, шукаючи ліхтарний стовп чи дерево, які можна було б триумфально помітити. Його повідець натягнувся, коли він почав рухатись у бік найближчого пожежного гідранта. Джей Бі простягнув руку, взяв у Хелен повідець і наказав:

— Зачекай, Одіне. Стояти!

«Стояти» — слово, яке я чую доволі часто.

— Я, звісно, платитиму вам, — сказала Хелен Джею Бі.

— О, ні, це взагалі не обов'язково.

— Я наполягаю. Якщо ви будете вигулювати Одіна, я платитиму вам... — вона зробила паузу, — двадцять п'ять доларів на день, домовились?

— Ні, справді не треба, — протестував Джей Бі.

— Взагалі-то, — спокійно промовила Хелен, — я звернула увагу, що ви, Джею Бі, поки що не маєте роботи. Ви, певно, зараз не у найліпшому становищі. Натомість у мене грошей більше, ніж мені потрібно. Будь ласка, прийміть мою пропозицію.

Джей Бі засміявся, але я відчув у його голосі легке роздратування.

— Я поки що не знайшов прийнятної для себе посади, але це не означає, що в мене немає грошей, — запевнив він. — Мені не треба виплачувати кредити та борг за свій будинок, і я маю ще деякі збереження, які привіз із Волнат-Крік.

— Добре, зробимо так, — вирішила Хелен. — Зараз ви візьмете Одіна із собою, а коли приведете його назад, ми з вами це обговоримо.

Я не знав, як почуватися, коли Джей Бі взяв повідець Одіна у ту ж руку, що й мій, і повів нас тротуаром. Такого ще ніколи не траплялося. І я, і Одіні відчували себе дещо зніяковіло, не до кінця розуміючи, що відбувається. Райдужне передчуття веселоців без повідця, які ми мали у планах, кудись зникло. Насправді-то Одіні усе зупинився й обертався назад, виглядаючи Хелен, яка вже повернулася назад до свого будинку.

Я знав, що Одіні обожнює свою хазяйку. Так, як і має бути: собаки повинні піклуватися про своїх господарів. Але почуття Одіна були глибшими, його відданість повнішою, ніж у більшості псів, яких я знав. Я бачив це у його погляді, коли він дивився на неї, і відчував це тепер, коли в ньому зростала недовіра до Джей Бі, що він від Хелен. Одіну не подобалось, що ми залишили її. Здавалося, що він чекає, поки натягнення повідця послабиться, щоб розвернутися та побігти до неї.

На вулиці було тихо, і легенький вітерець ворушив гілки дерев. Ми минали будинок за будинком. Задерніла трава все ще була коричневою після снігу, який тільки-но зійшов.

Змирившись урешті з такою подорожжю, Одіні зрівняв свій темп із моїм.

Аж тут трапилося дещо зовсім несподіване. Джей Бі без попередження смикнув нас і взяв на короткі повідці.

— О, ні! — випалив він, вглядаючись у далину вулиці.

Ми з Одіном подивились у тому ж напрямку. Ми не зачули й не побачили нічого незвичайного, крім світловолосого чоловіка, що рухався у наш бік, вигулюючи свого чудернацького на вигляд собаку. Вітер дув ззаду, тому я міг дізнатися про цього нового пса лише те, що він був приблизно мого віку, виходячи з його ходи, і що це був самець, судячи з того, що він зупинився, щоб помітити пожежний гідрант.

Джей Бі жваво розвернувся і пішов у протилежному напрямку. Спантичені, ми з Одіном пришвидшилися, намагаючись не відставати. Одіні питально подивився на мене, але все, що я міг, — це кинути на нього порожній погляд.

— Нумо! Скоріше! — закликав Джей Бі.

Ми дісталися рогу і кинулися за нього, все ще пересуваючись до гидкого швидко.

Огорожі, знаки, садовий декор — все манило нас, благаючи перебити спокусливий запах інших собак нашим власним. Але ми

не могли зупинитися, бо Джей Бі з силою тягнув нас за собою. Ми вже майже перейшли на галоп, і мій хазяїн почав задихатися. З неохочого бігу Одін я зрозумів, що він вважає наше заняття (чим би воно не було) безглуздом.

— Ну ж бо, песики! — квапив нас Джей Бі. — Не дозвольте йому мене помітити!

Я все ще не мав гадки, що відбувається.

Врешті-решт Джей Бі сповільнився і, повернувши ще за один рік, ми завершили свою дивну подорож і опинилися у парку для собак, хоча й з іншого боку.

Що б то нас не переслідувало, очевидно, воно втратило наш слід. Я став розмірковувати, чи не пов'язано це з тим чоловіком і його дивним псом.

У парку повідці з клацанням відстібнули від наших нашийників, і ми з Одіним змогли вільно бігти.

Опустивши носа, Одін зробив великий круг попід огорожею, по черзі піднімаючи задні лапи. Я ж тим часом зайнявся двома меншими собаками, обидві суки, одна з них біла, а інша коричнева і плямиста. Вони грали одна з одною, але завмерли, коли я наблизився, — сподіваюсь, через те, що зрозуміли, який я розумний. Всі собаки розумні, але я вважав себе винятковим. Я знаю, як виконувати команди «Сидіти!», «Стояти!» (іноді), «Голос!» (хоча для цього команда не потрібна, я це і так роблю) та «Труситись!». Не беручи до уваги виконання команди «Голос!», я часто отримував компліменти за свої приголомшливі трюки. Насправді ж я знав, що в той момент кишеня Джей Бі була заповнена ласощами. Спокусливий запах курки просочувався крізь тканину і витав у повітрі.

Дві суки були дуже грайливими, і ми з Одіним наздоганяли їх, підкидуючи вгору тріски.

— Одіне! — почув я голос Джей Бі.

Одін різко повернув голову і привітно побіг до мого хазяїна. Я рвонув уперед, щоб прибігти першим, все через ті курячі смаколики.

— Одіне, — сказав Джей Бі вже спокійніше, — ти можеш лягти? Лежати!

Ні я, ні Одін не знали, що він каже, але він робив це з тією ж інтонацією, з якою наказував «Сидіти!». Я зрозумів, що тут щось відбувається.

— Одіне, лежати!

Джей Бі нахилився і постукав долонею по землі перед псом. Ми обидва подивилися — на ній нічого не було. Хазяїн просто поплескував по траві.

Я почав здогадуватися, що слово «лежати» мало щось для нас означати.

— От що я тобі скажу, — вирішив Джей Бі. — Одіне, ти можеш сидіти? Сидіти!

О, це я знав. Я одразу ж опустив свою дупу на землю, а мій рот наповнився слиною тільки від думки про курячі смаколики. Одін також сів, але вираз його морди залишався дещо спантеличеним. Напевно, він не усвідомлював, що Джей Бі був щедрим на ласощі.

— Хороші собаки, — похвалив нас Джей Бі.

Мені було приємно це чути, хоча я став підозрювати, що він не збирається пригощати нас куркою.

Ми витратили багато часу на це «лежати». Коли ж Джей Бі поклав частування собі між пальців і постукав тією ж рукою по землі, я відштовхнув Одіна, який стояв на заваді, й потягнув носа вперед.

Джей Бі тряхнув головою:

— Кленсі, ні!

Є багато слів, які мені не подобаються. Я відніс би «ні» до тієї ж категорії, що й «кіт». Я почувався збентеженим і трохи ображеним. У хазяїна в руці був смаколик, і я вже виконав команду «Сидіти!». Як узагалі «ні» могло мати місце у такій ситуації?

Джей Бі все ще поплескував землю своїми ароматними пальцями. Я бачив частування просто між ними, але своєю другою рукою Джей Бі відштовхував мене у груди, не даючи наблизитись.

— Лежати, Одіне! — терпляче повторив він.

З Одіна було досить, він кинувся вперед, рухнув передніми лапами на землю, опустив носа до руки Джея Бі та, викликаючи в мене шок, почав хрумтіти ласощами.

Джей Бі віддав Одіну мій смаколик!

Я дивився на Джея Бі, поранений у саме серце. Тільки що відбулося щось дуже неправильне.

— Добре, а тепер уважно, — повчав Джей Бі. — Це твоя нова і найважливіша команда, Одіне, — «Лежати!».

Одін усе ще лежав, уместивши свій живіт на землю, але залюбки прийняв частування. Не зробивши нічого!

Джей Бі сплеснув руками, й ми вдвох схопилися на ноги, обтрушуючись, радіючи, що ця вистава добігла кінця.

— Одіне, лежати!

Так ми провели більшу частину того, що мало бути нашим вільним і веселим часом у собачому парку. Ми виконували цю дивну команду «Лежати!» знову і знову. Я засмутився, помітивши, що Одін отримувалася ласощі кожен раз, коли вкладав свій живіт на грязюку. Яким чином це стосувалося того, чим ми займалися? І чому Одін узагалі був тут? Це був мій хазяїн, мій парк для собак, а тепер Одін їв мої ласощі!

Моя думка про Одіна, яка досі була сприятливою, почала змінюватися. Чи він думав, що тепер є частиною моєї зграї? Чи він думав, що тепер буде жити з нами, їсти мою їжу і спати на моєму місці в ліжку?

Я збентежено дивився, як Одін реагує на «лежати» поїданням частування, заради якого не зробив нічого, окрім як розвалитися на траві, наче збираючись подріматися.

Одін славився своєю ледачістю, і я не вважаю, що така поведінка варта винагороди. На мою думку, слід надавати перевагу моїй підвищеній енергійності, яку я привношу в будь-яку ситуацію.

— Невже ти не розумієш, що ми робимо, Кленсі? — спитав мене Джей Бі.

Щось у тому, як він промовив моє ім'я, змусило мене призупинитися.

— Лежати!

Одін опустився на живіт і отримав частування. Я почав асоціювати слово «лежати» з Одіном, що плюхається у траву та отримує ласощі. Я замислився: чи означало слово «лежати» опуститися в траву? Для мене це було доволі складним питанням. Але не можна було заперечувати той факт, що Одін із задоволенням ковтає ласощі, а я не отримувал нічого, при тому що я був улюбленим псом Джей Бі!

Я більше не міг цього терпіти. Наступного разу, коли Джей Бі вигукнув «Лежати!», я спробував розтягнутися на траві.

Джей Бі дав мені смаколик!

Я був збудженим і розбурханим, але все ще збитим з пантелику. Коли мій хазяїн сплеснув руками, я трохи пробіг парком, струшуючи

з себе нестяму. Коли він покликав мене назад, я виконав «Сидіти!» біля Одіна, навіть при тому що мене не просили. Звісно ж, за це належала курка.

На жаль, ні.

— Лежати! — скомандував Джей Бі.

Одін опустився на живіт, я зробив те ж саме, і ми обидва отримали ласощі. І тоді я зрозумів. Я отримував частування, роблячи те, що робить Одін, незважаючи на те що він зовсім нічого не робив. Такими є люди, але ми, собаки, нічим не можемо зарадити, бо в людей є ласощі в кишенях.

А у собак нема навіть кишень.

Мій хазяїн здавався щасливим, тому я теж радів. Не існує щастя без собачого парку, так само як не існує команди «Лежати!» без курки.

Ми всі обернулися, коли почули знайомий брязкіт воріт парку. Я став виляти хвостом новому собаці, що ввійшов через них. Це була велика, світла, з білими плямами сука.

— Ох, — прошепотів Джей Бі.

Одін усе ще був розпластаний на животі в очікуванні нових ласощів. Щось у голосі Джей Бі привернуло мою увагу до нього. Хазяїн мав занепокоєний вигляд.

— Гаразд, песики, — пробурмотів Джей Бі. — Та жінка йде просто до нас. Дозвольте мені пошатися вами. Не заплигуй на неї, Одіне! Не лізь до неї на лавку, Кленсі! Добре? Будьте хорошими собаками. Лежати!

Деякі слова були мені знайомі, але я не розумів, що від мене хочуть. Я бачив високу жінку з довгим темним волоссям, яка, усміхаючись, крокувала до нас, але моя увага була прикута до її собаки, що обнюхувала місце, яке я до цього помітив. Очевидно, вона вважала мене привабливим.

— Стояти! — наказав мені Джей Бі.

«Стояти» означало, що ми не будемо веселитися так, як я думав. Це означало «залишайся там, де ти був, доки не забудеш, навіщо ти це робиш».

Жінка наблизилась, і Джей Бі піднявся з лавки, випускаючи у повітря щось, що пахло як страх.

— Привіт, — сором'язливо привіталася вона. — Мене звати Домінік.

— Привіт. Я — Джей Бі.

Жінка спокійно простягнула руку, і мій хазяїн коротко її потиснув.

— Дуже приємно познайомитись. Це ваші собаки?

— О ні! Кленсі — той, що палевий лабрадор, — мій. А Одін не мій, він пес моєї сусідки, я просто його вигулюю.

Жінка усміхнулася:

— Чудово. А це Фібі.

Джей Бі розвернувся до нас.

— Ну що ж, собаки, — сказав він і сплеснув долонями. Це був сигнал до того, що все, що тут відбувалося, завершилося і можна знову ставати звичайним собакою в собачому парку. Я підійшов до нової суки, а Одін залишився біля лавки. Він, напевно, здогадався, що Джей Бі у доброму гуморі, й сподівався ще на декілька ласощів.

Підійшовши ближче до незнайомки, я вдихнув запах цієї незрівнянної тварини. Вона стояла непорушно, даючи мені змогу проінспектувати зону між її лапами. Потім я розвернувся і дозволив їй насолодитися мною. Коли я грайливо вклонився, вона завиляла хвостом і зробила невеликий оберт.

Ця нова сучка зачарувала мене своєю красою як ніхто до цього. Я вдихнув її запах і зрозумів, що знайшов свою справжню половинку.

Любий щоденнику!

Собака завжди знає, що відчуває людина. Такі сильні емоції, як злість, страх, кохання, проникають крізь шкіру ароматом, що впізнається безпомилково, він унікальний для кожної людини, але при цьому сповнений тонких ноток, спільних для всіх людей. Щастя і сум проявляються на обличчі та чутні в голосі, у той час як здивування пронизує все тіло.

А ось коли людина думає, це майже непомітно. Я знаю, що якби я був людиною, то тільки й думав би про бекон у холодильнику. Я планував би поїздки автомобілем та розмірковував, як найкраще закинути плавучу іграшку до великого ставка.

Якби люди хоча б на один день помінялися місцями з собаками, вони зрозуміли би, наскільки прекрасніше може бути це життя, тому що найліпша емоція серед усіх — це почуття щастя.

З любов'ю

Кленсі

Розділ 3

Кожного разу, коли я і моя прекрасна нова знайома пробігали повз лавку, на якій сиділи Джей Бі з довговолосою жінкою, остання вигукувала:

— Фібі! Привіт, Фібі!

Так я дізнався її ім'я — Фібі. Таке чарівне, миле слово.

Я провів Фібі туди, де величезна чаша знову і знову наповнювалася водою з металевого крана. Мені здавалося, що, супроводжуючи її до води, я висловлював своє бажання показати їй усі чудеса мого світу.

Врешті-решт ми з Фібі розтягнулися біля лавки поруч з Одіном. Я був радий бачити, що, хоча Одін і пес, він не проявляв до неї як до сучки особливого інтересу. Напевно, він дожив до того віку, коли його вже не захоплював такий несамопитий запах.

— Я переїхав з Каліфорнії, — розповідав між тим Джей Бі. — Але тут зростає. Я маю на увазі Прері-Вілледж. Тут добре: спокійно, низький рівень злочинності, добрі школи. До того ж тут живе мій батько.

— Він німецький? — делікатно запитала жінка.

Джей Бі похитав головою:

— Ні, в нього все добре зі здоров'ям. Він здається молодшим, ніж є насправді, і йому всього шістьдесят. Просто він трохи мрійник, знаєте? Наприклад, він чимось займається, але в якийсь момент йому стає нудно і він перемикається на щось інше. А що у вас, Домінік? Ви давно тут живете?

Жінка, яку звали Домінік, сказала:

— У Канзас-Сіті? Менше ніж рік. Я переїхала з Бостона. Мені запропонували посаду артдиректора в компанії *Hallmark*, і я погодилася.

Джей Бі підняв брови:

— Це має бути першокласна компанія.

— О, так і є. Мені дуже подобається там працювати. Але я тепер постійно зайнята, тому стало важко знайомитися з новими людьми. Я відчувала провину перед Фібі, через те що не ходила з нею на прогулянки. Але я дуже рада, що все ж змогла привести її сьогодні до парку.

— Я також радий.

Я відчував, як Джею Бі та Домінік стає комфортно одне з одним. Коли я нюхнув Фібі, щоб зрозуміти, чи вона теж це відчуває, вона зненацька зірвалася на лапи, поспішаючи привітати довгого та низького собаку, що якраз заходив до парку. Я побіг за нею, і ми почали грайливо боротися, поки Домінік не покликала:

— Фібі!

Я дивився, як її виводять за ворота собачого парку, намагаючись побороти розчарування, що поглинало мене при даремному очікуванні, коли Фібі обернеться подивитись на мене у відповідь. Чи був наш час, проведений разом, таким же особливим для неї, яким він був для мене? Невже вона не зрозуміла, що ми створені одне для одного?

— Пішли, собачки, — сказав нам Джей Бі.

З клацанням він причепив мій повідець назад до нашійника та всміхнувся мені:

— От так, Кленсі. Це, можливо, найкращий день у моєму житті.

Я трохи засмутився, коли ми не пішли по сліду Фібі, хоча я вже давно зрозумів, що люди не відчувають запахів так добре, як собаки. Замість цього, зовсім не приношуючись, Джей Бі повів нас у напрямку дому.

— Навіть її ім'я гарне, Домінік. Я не питав у жінки номера телефону вже років десять, Кленсі, але тільки що зробив це навіть не задумуючись. Не знаю... Просто я відчув якийсь зв'язок між нами.

Він вимовляв моє ім'я, але при цьому не збирався занурювати руку в кишеню по смаколики.

— Я вже дуже давно не був на справжньому побаченні. Знаєш, якщо з цього щось вийде, ми, певно, будемо проводити час разом у парку для собак. Це означає, що ти ще пограєш з Фібі, Кленсі. Б'юся об заклад, тобі це сподобається: ти весь в її слині.

Та хоча б щось я зрозумів: моє ім'я та ім'я моєї нової подруги прозвучали в одній фразі. Джей Бі здогадався, що я зустрів своє щастя. Саме так я думав про Фібі: вона була моєю, а я — її.

— Мені треба буде якось пояснити, чому я зараз не працюю. Тепер, коли в мене достатньо грошей, я можу дозволити собі трохи вільного часу, щоб зрозуміти, куди рухатись далі. На щастя, вона не спитала, чим я займаюся. Як думаєш, чи слід мені подзвонити їй, як тільки ми дістанемося дому? Навіть не знаю, я не хочу грати в ці ігри, коли

хлопець спеціально не телефонує, щоб здаватися відстороненим і крутим. Це взагалі не про мене. Ніхто не вважає мене холонокровним. Я завзятий. Дехто сказав би, що все у мене просто чудово. Принаймні я на це сподіваюсь. Особисто я так і думаю. Якби я був ліпшим другом Домінік, я б їй сказав: «Домінік, ти мусиш зустрічатися з цим славним хлопцем Джеєм Бі Денвіллом. Він має затишний дім на прегарній вулиці. У нього є собака та кішка. В нього добре серце. Він розмірковує над професійними проблемами, до яких не байдужий, але з фінансами в нього все гаразд. Ні, ні, ця історія з вигулом собак — звичайна послуга літній сусідці... Бачите? Все в нього о'кей».

Я почув слово «кішка» і вирішив, що помилився. Ми були на прогулянці: дві собаки, два повідці, чудовий день, наповнений екзотичними ароматами, що здіймалися від трави. Навіть думка про kota у такий момент могла зіпсувати весь настрій.

Джей Бі звертався сам до себе:

— Гаразд, отже, вирішено, Кленсі. Я подзвоню їй, як тільки ввійду в двері.

І тоді в мене з'явилася ідея. Я уявив, як Фібі переїжджає жити до нашого дому, проводить дні, граючи зі мною і допомагаючи мені тероризувати Келсі. Але зараз Фібі жила з Домінік. А що, як я зроблю так, що Домінік переїде до нас?

Чи міг узагалі собака таке повернути?

Ми завернули у двір, де розташовувався, як я й передбачав, дім Одіна. Одін, якого, здавалося, ніщо занадто не збуджувало, не міг дочекатися воз'єднання зі своєю господинею. Він аж тремтів від передчуття щастя.

Бути бодай на якийсь час розлученим з Джеєм Бі кожного разу викликає в мене тривогу, і я завжди в захваті від зустрічі з ним. Ось такі ми, собаки. Але Одін здавався особливо збожеволілим. Спостерігаючи за його розпачем, я зрозумів, що він не просто жадає швидше опинитися поруч зі своєю хазяйкою. Він поводився так, наче переживав за неї весь той час, що ми гуляли.

Ми піднялися сходами до дверей.

— А зараз, Одіне, — попередив Джей Бі, — ти маєш постаратися. Жодних підстрибувань. Ти зрозумів?

Одін почув своє ім'я, але ніяк не відреагував, лише й далі виляв хвостом. Він припав носом до щілини під дверима, поглинаючи запах своєї хазяйки. Після того як Джей Бі натиснув на кнопку дзвінка, ми почули якісь звуки, а потім двері відчинилися, хоча перед нами ще була сітка.

— Вітаю, Хелен, — привітався Джей Бі.

— Привіт!

Одін підстрибнув, спираючись лапами на сітку.

— Будьте люб'язні, — попросив Джей Бі, — відійдіть на пару кроків назад. Я хочу вам дещо показати.

Із зацікавленою усмішкою Хелен відійшла назад у коридор.

— Добре, — сказав Джей Бі. — Я відчиню двері, а ви дуже рішуче скажете «Лежати!», гаразд? І повторюватимете.

Вона схвально кивнула. Джей Бі відчинив двері, й Одін стрибнув уперед.

— Одіне, — строго скомандувала Хелен, — лежати!

Одін мав такий вигляд, наче не до кінця розчув її слова. Він завмер.

— Лежати! — повторила Хелен.

Мені здалося, що я впізнаю це слово. Хіба я його не чув нещодавно?

Одін опустився на живіт. Хелен сплеснула в долоні.

— Нічого собі! — вигукнула вона.

Відчувши її захват, Одін поповз до неї на животі.

Джей Бі засміявся.

— Що ж, технічно — він лежить, — зауважив він. — Але не дайте йому на себе стрибнути.

Одін волочив свій повідець підлогою, тягнучи себе передніми лапами та ковзаючи гладеньким паркетом.

Коли Одін наблизився до своєї хазяйки, Хелен знову сказала:

— Лежати.

Але мені здавалося, що Одін уже виконував «лежати».

Діставшись її ніг, він перевернувся на бік і несамовито завиляв хвостом.

Я розумів, що він відчуває. Він був хорошим собакою і сам це знав. Він був занадто радий зробити приємно своїй господині та хотів, щоб йому почухали животик.

Коліна Хелен хруснули, коли вона опускалася, щоб почесати його. Одін заплющив очі й застогнав.

— Хороший пес, Одіне, — пробурмотіла вона, — хороший пес. Це дивовижно. Як ви це зробили?

— Він справді розумний собака. Я лише дав йому трохи ласощів, і він усе зрозумів. Але ось це повзання — його власний винахід. Я навчив його тільки лягати на землю.

— Можна я пригощу їх обох?

— Звісно.

Ми з Одіном оживилися, коли Хелен занурила руку в м'ятий пакет і кинула нам два маленькі шматочки індички. Для нас, собак, ніщо не зрівняється з годуванням з рук. Зазвичай ми й гадки не маємо, чому нам дають ласощі, але у цьому випадку я, здається, зрозумів: щось було в цьому «лежати» і повзанні на животі, що справді догоджає людям.

Дорогою додому Джей Бі дістав з кишені маленький папірець, який я відразу впізнав. Його дала йому Домінік у парку. Він поклав папірець назад до кишені та всміхнувся мені. Він був щасливий. Ми прогулялися вулицею між будинком Одіна і нашим власним. Коли ми підійшли до нашого двору, я одразу ж відчув зміну в настрої Джей Бі. Його плечі опустилися, а хода стала нерівною.

Та сама незвичайна машина знову була припаркована біля нашого будинку. Передні двері відчинилися, і з них вилізла та сама жінка, Медді. Вона знову (або досі) здавалася розлюченою.

— О боже, — промимрив Джей Бі.

— І коли ж ти збирався мені подзвонити? — запитала вона. — І не кажи мені, що втопив телефон у туалеті. Чоловіки завжди думають, що це спрацює.

— Але ж ти була тут лише пару годин тому! — запротестував Джей Бі.

— Так, і що з того? Чи я не казала, що це дуже складний для мене час?

— Ні, ти такого не казала.

— Що ж, і не треба! Я не можу повірити, що проїхала весь цей шлях сюди, а ти й досі мене не чуєш.

— Але ж ти просто могла зателефонувати мені, якщо хотіла поговорити.

— Ні, це одне з восьми простих правил. Ти маєш телефонувати мені, Джей Бі, а не я тобі.

— Але наскільки часто?

— Настільки, наскільки потрібно!

Я обнюхував кишеню з курячими ласощами. Ситуація була напруженою, і я знав, як усіх підбадьорити.

Настала довга тиша.

— Джею Бі, — лагідно мовила Медді, — ти ніколи не думав сходити до психіатра?

Обернувшись, я побачив, як ще одне авто заїжджає в наш двір. Я одразу ж уловив запах собаки, що линув з неї. Передні дверцята відчинилися.

— Дивись, кого я знайшов, поки гуляв твоїм районом! — заявив чоловік, якого я впізнав.

Я вже багато разів його зустрічав. Його звали Вальтер, хоча іноді Джей Бі називав його «тато». Вальтер був приємним чоловіком, попри те що ніколи не носив смаколиків у кишені. Я також упізнав запах чоловіка, що виходив з інших дверей машини. Він був саме тим чоловіком, запах якого я відчув, перед тим як Джей Бі зненацька смикнув за повідці, й нам з Одіном, збентеженим від раптової зміни напрямку, довелося бігти, щоб не відставати від хазяїна. Сильний запах пса, що линув з авто, також був знайомим: це був той собака, що йшов поряд із чоловіком, коли ми всі побігли тротуаром.

Я відчув, як змінилася постава Джея Бі. Ми знову збиралися бігти? Я напружився. Джей Бі здавався навіть більш засмученим, ніж коли застав Медді на нашому подвір'ї.

— Привіт, Родні! — безрадісно вигукнув він.

Цей новий чоловік, Родні, посміхався так само широко, як Вальтер.

— Не треба цього привіту, — дорікнув він.

Обійшовши авто спереду, він широко розкинув руки та стиснув мого хазяїна в грубих обіймах, поплескуючи рукою його по спині. Джей Бі витягнув руку вгору і невпевнено постукав пальцями між лопаток Родні.

— Ти повернувся до Канзас-Сіті й навіть не подумав подзвонити мені? — запитав Родні. — Чи слід мені сердитися?

Джей Бі знизав плечима.

Медді вийшла з-за своєї машини та стала поруч із чоловіками, блискаючи очима, наче кішка.

— Хто це? — із викликом і підозрою спитала вона, киваючи в їхній бік.

Родні простягнув їй руку.

— Мене звати Родні Спітц, — представився він. — Я давній друг Джея Бі. Ми познайомилися в початковій школі й відтоді були як брати.

Медді потиснула йому руку.

— Медді Пайн, — гордовито заявила вона і кинула звинувачувальний погляд на Джея Бі. — Ти ніколи не розповідав мені про Родні.

— Можливо, я чекав на вдалий час.

Хоча ми всі відчували з авто запах пса, ніхто не збирався його випускати. Я вирішив, що він, напевно, поганий собака. Глянувши на дім, я побачив Келсі на її звичному місці на вікні.

Її теж ніхто не випускав.

Медді обернула свій лютий погляд на Вальтера:

— А ви хто такий?

Почувся вибух сміху. Медді скривилася.

— Хіба це не очевидно? Я — батько Джаго. Вальтер, — похвалився він, показуючи всі свої зуби. — А ви звідки знаєте мого сина?

Медді примружилася:

— Я його дівчина.

Вальтер кинув на Джея Бі недовірливий погляд:

— Ти не казав, що в тебе є дівчина. Особливо така гарна.

— Це чудово, — захоплено сказав Родні і додав: — Я тут поруч, за два квартали, влаштувався. Живу в будинку безплатно, поки переробляю кухню.

— Так ти цим зараз займаєшся? — спитав Джей Бі. — Щось на кшталт теслі?

Родні хитнув головою:

— Я швидше незалежний підприємець. Це просто мій поточний проект.

— То як успіхи з реконструкцією?

Родні посміхнувся:

— Оскільки я живу там безплатно, тому, знаєш, не поспішаю, — підморгнув він. — До речі, я маю тебе з деким познайомити.

Він підійшов до задніх дверцят Вальтерової машини, відчинив їх, і назовні вискочив кременний і дивно зморшкуватий світло-коричневий собака приблизно мого розміру.

— Це бігль? — спитала Медді.

— Шарпей, — відповів Родні.

Я витріщився на нього. Ще ніколи я не бачив такого собаки. Його морда була сплюснутою і широкою, зі складками шкіри, що спадали на очі. Його вуха здавалися замалими для того, щоб функціонувати, а хвіст закоротким для тулуба, немов цурпалок.

— Це Спартан, — гордо заявив Родні.

— А це Кленсі, — сказав Джей Бі.

Почувши своє ім'я разом із словом «Спартан», я зробив висновок, що Спартан — це, схоже, кличка цього пса. Ігноруючи мене, він обнюхав місце, яке я помітив зранку, і зневажливо задер лапу. Я не збирався залишати цю образу як є, тому, тільки-но Джей Бі відпустив повідець, я швидко підбіг, проінспектував мітку Спартана і залишив мітку поверх неї. Тоді ми вдвох закружляли, зніяковіло оглядаючи один одного між лапами. Вздовж хребта Спартана йоржем здіймалося хутро. Він здавався вкрай недружнім.

— Буде дуже весело, — проголосив Вальтер.

— Не знаю, що привело тебе до такого висновку, — відповів Джей Бі.

— Чим ви займаєтеся, Вальтере? — поцікавилася Медді.

— Я інвестор.

Джей Бі відвів погляд, трохи похитуючи головою, а от Родні пожвавішав.

— Інвестор? — перепитав він. — Це означає, що ви інвестуєте гроші у якісь речі?

Вальтер бадьоро кивнув:

— Поки ми розмовляємо, я диверсифікую.

— Мені не подобається фінансова лексика, — вставила Медді. — Ліпше просто сказати правду.

Родні схвально хитнув головою:

— Точно. Вальтере, ми маємо поговорити про одну чудову пропозицію, на яку я натрапив. Вклади мільйон чи, може, півтора, а отримаєш десять чи двадцять, все дуже просто.

— Це саме те, що мені треба, — просяяв Вальтер.

— Звучить справді просто, — погодився Джей Бі. — Які деталі?
— Гаразд, все лежить на поверхні — це ресторан, — відповів Родні.
Джей Бі схрестив руки на грудях:
— Ні.

Любий щоденнику!

Одне з найогидніших видовищ, які тільки можна уявити, — це кішка, що сидить на підвіконні й витріщається крізь скло. Її холодні очі, що взагалі не кліпають, та байдужа морда так сильно відрізняються від собачих. Пес був би щасливий, задихався би, напевно, лапав би скло, прагнучи доєднатися до веселоців. Однак Келсі просто сидить і злобно витріщається. Їй настільки прикро, через те що вона не собака, що вся її морда аж мружиться.

Я не сумніваюся, що їй було б дуже лячно виходити на вулицю. Всі коти, з якими я стикався назовні, абсолютно виправдано бігали від мене, за винятком одного, що не втік. Кім знає, що собака — це вищий хижак. Для котів вихід з дому становить реальну загрозу життю, тому вони з жахом тікають від нас. І ось мені спало на думку: все, що я маю зробити, — це якимось чином змусити Келсі вийти з дому. Як тільки вона опиниться у дворі, їй доведеться тікати.

Мій хвіст сам починає виляти, коли я уявляю, як вона біжить вулицею, переслідувана зграєю собак.

З любов'ю

Кленсі

Розділ 4

Слово «ні» завжди тривожить мене, особливо коли його промовляють суворим і холодним тоном. Я не знав, що такого наробив, що змусило Джея Бі промовити його. Тож я винувато опустив голову.

— Вислухай мене, — почав виправдовуватися Родні.

— Ні.

Джей Бі вимовив це знову. Він повернувся до Вальтера:

— Півтора мільйона? На ресторан? Ніколи!

— Гей, я працюю в ресторані, — заперечила Медді. — Хочеш сказати, я марна трата грошей?

— Мені здається, — сухо зауважив Вальтер, — ти забуваєш, хто з нас батько, а хто — син, Джаго. Я можу ухвалити рішення самостійно чи ти так не вважаєш?

Родні нетерпляче закивав:

— Вальтере, ну, мені вас неначе сам Бог послав. Нам треба серйозно поговорити.

— Чудова ідея! Чому б нам усім десь не повечеряти?

Я пригощаю, — урочисто запропонував Вальтер та всміхнувся Джею Бі: — Я маю на увазі, в ресторані.

— О, я не зможу, — швидко заперечив Джей Бі. — Мені треба попрацювати над деякими речами.

— Про що ти кажеш? Ти ж безробітний, — дорікнув Вальтер.

— Те, що в мене немає роботи, не означає, що в мене немає життя, — резонно відповів Джей Бі. — Це все, звісно, чудово, але в мене свої плани.

Медді крутнулася до нього:

— От бачиш? Це точно є в моєму переліку. Ти завжди все плануєш. Чому ти не можеш хоча б раз піддатися течії?

Родні та Вальтер усміхалися, а от Джей Бі — ні.

Медді повернулася до Вальтера.

— Я б із задоволенням, — зітхнула вона, — але я ввечері працюю. Я заїхала тільки для того, щоб відновити наші стосунки.

— О, дуже шкода, — відповів Вальтер. — А я так хотів з вами ближче познайомитися. Я думав, ми всі підемо в ресторан *Pierpont's*.

Медді оживилася:

— *Pierpont's!* Що ж, заради такого можна взяти і вихідний. Я все одно збиралася пропустити зміну, але Джей Бі, очевидно, забув про наше побачення.

Я помітив, як Джей Бі засунув руку в кишеню, у якій лежав папірець, що йому дала Домінік.

— Повеселіться! — сказав він їм.

Вальтер похитав головою.

— І це мій син, — сумно зауважив він. — Йому ніколи нема діла до приємного проведення часу.

— І не кажіть, — підтвердила Медді. — Всі наші побачення були суцільним розчаруванням.

— Ніхто ніколи не сказав би так про мене, — вихвалявся Родні, — бо я — справжня душа компанії.

Декілька хвилин потому всі, включаючи Спартана з його обвислою мордою, поїхали: Медді — своєю автівкою, а Вальтер і Родні зі своїм собакою — блискучою чорною машиною Вальтера. А ми з Джеєм Бі пішли в дім, і Келсі зіскочила з підвіконня, певно, здогадуючись, що я знайшов просто майстерний спосіб позбавити наш будинок її присутності. Джей Бі відкрив пахучу банку риби й виклав її вміст у миску на столі. Він так і не усвідомив, що, коли миска там, нагорі, Келсі може її дістатися, а я — ні.

Згодом він поклав їжу й у мою миску, що стояла на підлозі. Звісно, до неї я дотягався, але сильний запах риби зі стола був відверто провокаційним.

Через деякий час Джей Бі дістав свій телефон і папірець Домінік. Я одразу ж уловив хвилю нервозності з його боку. Він подивився на мене.

— Ну гаразд, — сказав він мені, — поїхали.

Я виляв хвостом, стурбований тим, що він здавався наляканим.

Я завжди хотів тільки одного — щоб він був щасливим і, може, ще щоб підсмажив нам бекону.

— О, привіт, Домінік, — звернувся він до свого телефона. Якийсь момент він прислухався. Я не знав, чому він називає телефон ім'ям хазяйки Фібі. — Це Джей Бі. Пам'ятаєш? Із собачого парку. Так, привіт. Я тут подумав... О! Добре, так! Коли? О, ух ти! Так, звісно. Завтра було б чудово. Атож, домовилися, опівдні. Гаразд. Зачекай-но...

Я спостерігав, як Джей Бі, ледь намацавши олівець і шматок паперу, аж засвітився від полегшення.

— Так, я готовий. — Він ще трохи послухав, після чого тепло всміхнувся. — Ти живеш зовсім поряд!

Потім він сказав:

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ